

[Statsministeren]

gå. Jeg vil gerne sige: regeringen har gjort sin pligt, men regeringen agter ikke at gå. Regeringen vil fortsætte med at gøre dagens arbejde, og sigtet er naturligvis at få løst så mange af de problemer, der hele tiden møder en regering og et folketing, som overhovedet muligt og med et så klart socialt sigte, som det overhovedet er muligt at virkeliggøre løsningerne med.

Kjeld Olesen (S):

Som statsministeren var noget inde på, har det på mange måder været en interessant debat, og på ét særligt felt har den jo afvejet fra de traditionelle debatter herinde, nemlig ved at man både fra det, vi plejer at kalde højrefløjen og venstrefløjen i dette ting, har hørt bemærkninger om, at det resultat, der er kommet frem, er for ringe. Man ønsker mere; DKP, SF og VS først og fremmest inden for LO-området, og vi ved, at er der noget, de tre partier blæser en hat fuld, så er det de ret alvorlige samfundsøkonomiske problemer, vi står over for: betalingsbalanceunderskuddet osv., men de tre partier skal jeg vende tilbage til om et øjeblik.

Derimod er det interessant, at de partier, der har talt for, at de offentligt ansatte burde have mere i form af en forhøjelse af taktreguleringen, jo er de samme partier, som i dag også talte om det meget, meget nødvendige i, at vi får betalingsbalanceunderskuddet bragt ned, og at vor konkurrenceevne forbedres. Det var jo noget af en konkurrence, hvor det radikale venstre var det mest beskedne. Jeg tror, at i hvert fald tre partier foreslog, at vi fra de 75 pct. skulle op til 100 pct.; jeg hørte ikke nogen, der gik over 100 pct., men man kom altså dertil. Jeg mener, det hele kan koges ned til et meget enkelt spørgsmål, som jeg håber vil blive besvaret, især af hr. Poul Schlüter, men også meget gerne af andre, der stakåndet har deltaget i kapløbet i dag. Man mener, at der er givet for meget til LO-området, til det private arbejdsmarked. Man refererer til udtalelser fra Arbejdsgiverforeningen og andre, og i næste åndedrag siger man, at de offentligt ansatte skal have forbedret deres taktregulering. Jeg går ud fra som givet, at såvel det konservative folkeparti som centrum-demokraterne, det radikale venstre og andre partier, der har været inde på denne tankegang, er enige i, at den samle-

de ramme for lønudvikling i dette land ikke må være større end det, der ligger i forslaget. Det vil igen sige, at skal der ske en forbedring, der ligger ud over, hvad de offentligt ansatte selv har krævet – bortset fra mødet i går – så må beløbet tages et andet sted fra. Der bliver nikket hos det konservative folkeparti. Det var det første svar. Jeg håber at få det uddybet.

Så vil jeg gerne yderligere spørge det konservative folkeparti: når det altså – og det må der ligge i nikket – skal tages inden for det private arbejdsmarked, hvordan skal det da ske? Finansministeren var inde på noget meget, meget væsentligt i den forbindelse. Bortset fra at dyrtidsreguleringen for dem, der modtager den, virker med godt over halvdelen af de faktiske prisstigninger, har vi et meget stort område, der hedder normal-lønsområdet, hvor der først og fremmest er tale om mennesker, der har en sats, der ikke røres ved i løbet af overenskomstperioden, som ikke kan få nogen slags taktregulering, som offentligt ansatte kan få. Derfor skylder man os et svar på spørgsmålet: hvor er det, man vil tage det inden for det private område?

Så må jeg også stille et meget konkret spørgsmål til centrum-demokraterne, hvis ordfører i formiddags, hr. Erhard Jakobsen, ikke er til stede, kan jeg se: Da vi andre efterlyste, hvad de ellers kunne komme med af forslag, kom det forslag frem, at man jo kunne hæve personfradraget med 5.000 kr., hvilket betyder en skattelettelse på 2.000 kr. pr. person, både lønmodtagere og ikke-lønmodtagere, sagde hr. Erhard Jakobsen.

Jeg er ved en skønsmæssig beregning nået frem til, at det betyder et provenutab for samfundet, både kommuner og stat, på ca. 6 mia kr., og jeg synes derfor, det kunne være interessant, netop når man sammenstiller det med andre udtalelser om vor betalingsbalance, at få et svar på, hvad har man tænkt sig at gøre ved de samfundsøkonomiske virkninger på betalingsbalancen bl. a. af dette.

Så vil jeg sige til hr. Jørgen Jensen, at han ikke kan have hørt rigtigt efter, da jeg talte om det med, at vi i dag ikke skal diskutere det principielle. Det, jeg talte om, var økonomisk demokrati og medejendomsret, som jeg erkender situationen ikke i dag er moden til at diskutere. Desværre må jeg som altid konstatere, at dette princip er noget, som hr. Jør-